

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ:

Τούλα Πλουμή - Interspace

08.11.12 - 15.12.12

«Όποιος θέλει να αμφιβάλλει για τα πάντα δεν θα καταφέρει να φτάσει ούτε μέχρι την αμφιβολία. Το ίδιο το παιχνίδι της αμφιβολίας προϋποθέτει τη βεβαιότητα.»

Λ. Βίτγκενσταϊν, *Το Μπλε Βιβλίο*, 1958

Στην τέταρτη ατομική της έκθεση με τον τίτλο *Interspace* η Τούλα Πλουμή επηρεασμένη από της ιδέες της σχολής του Bauhaus δημιουργεί γλυπτά από μέταλλο, επιτοίχια και επιδαπέδια τα οποία συνδυάζει με ασπρόμαυρες φωτογραφίες τοπίων προτείνοντας έτσι τη συνύπαρξη μίας διπλής αφήγησης. Οι δύο ενότητες διατηρούν τις επιμέρους αφηγήσεις τους αλλά αναπλαισιώνονται και επαναανοηματοδοτούνται μέσα από τη σύνθεσή τους στο χώρο.

Ιστορικά, η σχολή του Bauhaus ήταν η πρώτη σχολή που συνδύασε την μελέτη της θεωρίας με την καλλιτεχνική πρακτική. Πολλές από τις βασικές της ιδέες προήλθαν από τη Ρώσικη επανάσταση, ενώ πάντρεψε τις πρακτικές της με την πρόοδο της τεχνολογίας και την δυνατότητα τεχνικής αναπαραγωγής αλλάζοντας έτσι μια για πάντα τον τρόπο που καλλιτέχνες και σχεδιαστές θα δουλεύουν από εκεί και στο εξής. Επιπλέον, με συνθήματα όπως το "Πως μπορούμε να ζήσουμε με έναν πιο υγιή και οικονομικό τρόπο;" του 1926, οι κεντρικές της ιδέες ακόμα και σήμερα ακούγονται κάθε άλλο παρά ξεπερασμένες.

Είναι η εποχή στην οποία γίνεται μία συνειδητή προσπάθεια να ενωθεί η τέχνη με τη βιομηχανία και να χρησιμοποιηθούν στο έπακρο οι ευκολίες που προσφέρει η δεύτερη, όπως η δυνατότητα μαζικής παραγωγής και η χρήση της τεχνολογίας με στόχο να βοηθηθεί και να προαχθεί η τεχνική επιδεξιότητα και η καλλιτεχνική δημιουργία. Κάτω από αυτό το πρίσμα, η Πλουμή εγκαταλείπει το χαρτί, τα μολύβια και τα καρμπόν της για ένα πιο μηχανικό τρόπο παραγωγής δημιουργώντας από τη μία, μία σειρά φωτογραφιών και μία ταπετσαρία που καταλαμβάνει όλο τον αριστερό τοίχο της γκαλερί και από την άλλη μια σειρά από μεταλλικά γλυπτά -μινιμαλιστικές συνθέσεις από στραντζαριστές γαλβανιζέ λαμαρίνες- που φέρουν ποικίλες επιρροές από το Bauhaus όπως το ενδιαφέρον ως προς τις καθαρές φόρμες και την έλλειψη διάκοσμου, τις "ασκήσεις πάνω σε υλικά" και τις "ασκήσεις πάνω σε χρώμα".

Όπως διακήρυξε χαρακτηριστικά ο Βασίλι Καντίνσκι, ένας από τους πιο γνωστούς δασκάλους της σχολής της Βαϊμάρης ο οποίος ξεκίνησε να δημιουργεί μη παραστατικές εικόνες το 1908, "Το κάθε χρώμα -όπως και το

κάθε σχήμα- έχει την εξπρεσιονιστική του αξία και για αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι δυνατόν να δημιουργήσει κανείς πλούσιες σε νόημα πραγματικότητες χωρίς να αναπαριστά αντικείμενα."

Από την άλλη, οι ασπρόμαυρες εικόνες της Πλουμή μπορούν να ιδωθούν ως μια μεταφορά των ασκήσεων του Joseph Alpers πάνω στη "μεταμόρφωση σε μία επιφάνεια" από το σχέδιο στην φωτογραφία. Οι φωτογραφίες αυτές παρουσιάζουν κοντινά πλάνα από βουνά δίνοντας έμφαση περισσότερο στα τυχαία σχήματα που προκύπτουν πάνω στις χιονισμένες πλευρές και λιγότερο σε μια πιο ακριβή απεικόνιση του τοπίου. Ισχνές αλλαγές των ίδιων καρέ και η μετατροπή τους από θετικό σε αρνητικό δημιουργούν νέα τοπία, τα οποία διαπραγματεύονται την ιδέα του ενδιάμεσου χώρου ανάμεσα στο απεικονιζόμενο θέμα και στο πραγματικό τόπο και αποσκοπούν στη δημιουργία μιας ασάφειας σχετικά με τη φωτογραφική αποτύπωση η οποία λειτουργεί εδώ 'ζωγραφικά', δίνοντας έμφαση στην αποτύπωση της φυσικής φόρμας ως τυχαία.

Το 1925 η σχολή του Bauhaus αναγκάζεται να μεταφερθεί στο Ντεσσάου λόγω του ότι η κυβέρνηση της Βαϊμάρης δεν ήταν πια διατεθειμένη να παρέχει χρηματοδότηση στη σχολή. Έτσι μετακομίζει σε ένα από τα πιο υποβαθμισμένα τμήματα της πόλης και στρέφεται προς τη δημιουργία τυπωμάτων, πολλαπλών, διαφημιστικών αφισών για τη βιομηχανία και την κυβέρνηση και σε έκτακτη ανάγκη τυπώνει μέχρι και χαρτονομίσματα για το κράτος. Πολλά από τα αντικείμενα που σχεδιάζονται είναι χρηστικά. Έπιπλα, υφάσματα, οικιακά σκεύη. Από όλα τα προϊόντα που δημιουργήθηκαν εκείνη την εποχή το πιο επιτυχημένο με διαφορά είναι οι ταπετσαρίες. Παρ'όλ'αυτά το Bauhaus ποτέ δεν πλούτισε από αυτό. Το μεγαλύτερο κέρδος απορροφήθηκε από εταιρείες που είχαν αναλάβει να προωθούν τα προϊόντα που παρήγαγε η σχολή στην αγορά.

Η Πλουμή γοητευμένη από το γεγονός, δεν διστάζει να προχωρήσει κι εκείνη στην μεταφορά μίας από τις εικόνες στον τοίχο με την μορφή μιας ευτελούς ταπετσαρίας. Το ενδιαφέρον της όμως σε αυτό το σημείο πηγαινει πιο πέρα από μια απλή ιστορική αναφορά. Η καλλιτέχνη επιστρέφει στο ζήτημα του 'ενδιάμεσου χώρου' και ενοποιεί τα δύο μέρη δουλειάς. Την ενασχόλησή της με τη φωτογραφία, με τα γλυπτά που αναπτύσσονται στον χώρο. Μπροστά σε αυτήν την αναπαράσταση του βουνού οι αφαιρετικές γλυπτικές φόρμες αμφισβητούνται και επαναπροσδιορίζονται ως τοπία, ενώ οι εικόνες από τη φύση που έχει συλλάβει ο φωτογραφικός φακός αποδομούνται για να ανασυντεθούν αργότερα σαν σχηματικές παραστάσεις σε σχέση με τα πολύχρωμα γλυπτά που τα περιβάλλουν. Ο 'ενδιάμεσος' αυτός χώρος, είναι ένας χώρος νοητός, εγκεφαλικός. Είναι ο χώρος όπου αμφισβητείται κάθε βεβαιότητα. Εικόνες και υλικά μπαίνουν σε δοκιμασία, τεστάρονται οι ιδιότητες και τα όρια τους, εξετάζονται η αντοχή και η ορθότητα τους και διερευνούν έννοιες όπως το φυσικό και το πραγματικό, το τυχαίο και το προσχεδιασμένο.